

Meditacions: Dimecres de la segona setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dimecres de la segona setmana de Quaresma. Els temes proposats són: la grandesa de servir; el servei com a crida de Déu; Jesús vol unir-nos a la seva Passió.

TOTA MARE desitja el millor per als seus fills. Per això, no sorprèn que la de Jaume i Joan s'acosti a Jesús per demanar-li un lloc d'honor per a ells: «Maneu que en el vostre Regne, aquests dos fills meus seguin l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra

esquerra» (*Mt 20, 21*). Aquestes paraules ens poden sorprendre, ja que recullen pràcticament el contrari del que el Messies els havia ensenyat als apòstols des del principi. No és estrany que els altres deu s'enfadessin amb els germans Zebedeu. Tot i això, en el fons dels seus cors, potser ells volien el mateix.

El Mestre aleshores aprofita aquesta situació, com en altres ocasions, per formar el cor dels apòstols. Qui és el més important? La resposta del Senyor és senzilla i, alhora, exigent: «Qui vulgui ser important entre vosaltres ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer ha de ser el vostre esclau» (*Mt 20, 26-27*).

Jesucrist corregeix amb paciència divina unes ambicions excessivament humanes, superant la seva escala de valors: el primer passa a ser el darrer i el darrer es converteix en el primer.

En seguir aquesta escala, en viure amb aquell paràmetre, no fem altra cosa que imitar el mateix Senyor. Ell «va prendre el darrer lloc al món — la creu— i precisament amb aquesta humilitat radical ens va redimir i ens ajuda constantment»^[1]. La seva actitud de servei arriba fins al lliurament de si mateix: «Això és el meu cos», «aquesta és la meva sang» (*Mt 26, 26-27*). «Qui vulgui ser gran, que serveixi els altres, no que se serveixi dels altres. I aquesta és la gran paradoxa de Jesús. Els deixebles discutien qui ocuparia el lloc més important, qui seria seleccionat com el privilegiat (...). I Jesús els trastoca la seva lògica dient-los senzillament que la vida autèntica es viu en el compromís concret amb el proïsme. És a dir, servint»^[2].

A LA BÍBLIA, el servei està unit a una missió de Déu. Així ho veiem en Jesús, que «no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes» (Mt 20, 28). Ell ha rentat els peus dels apòstols i ha fet seu el pla del seu Pare, fins a la mort a la creu. «Com no llegir en el tema del “servent Jesús” la història de cada vocació, la història pensada pel Creador per a cada ésser humà, història que inevitablement passa a través de la crida a servir (...)?»^[3].

El servei és el que caracteritza els qui tracten de caminar al costat del Senyor. «Mentre els grans de la Terra construeixen “trons” per al poder propi, Déu tria un tron incòmode, la creu, des d'on regnar donant la vida»^[4]. Experimentar aquest “poder” des del servei, ens porta a encarnar l'estil de vida de Jesús. No es tracta d'una cosa humiliant, sinó que és el més elevat que podem fer a

la vida: el servei és un art que practiquen els que s'han descobert destinataris de l'amor de Crist crucificat i han vist engrandir-se el cor en el seu.

«Servir és una cosa deliciosa —deia sant Josep maria—: jo tinc per orgull de la meua vida ser servidor de tothom. Vull servir Déu i, per amor a Déu, servir amb amor totes les criatures de la terra»^[5]. Descobrir aquesta realitat ens fa sensibles a les necessitats dels altres, especialment dels més necessitats: «Davant d'un món que exigeix dels cristians un testimoni renovat d'amor i de fidelitat al Senyor, tots han de sentir la urgència de posar-se a *competir* en la caritat, al servei i a les bones obres. Aquesta crida és especialment intensa en el temps sant de preparació a la Pasqua»^[6].

DESPRÉS d'escoltar la mare dels Zebedeu, Jesús diu a Jaume i Joan: «—No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo he de beure? Ells li diuen: —Sí que podem. Els diu Jesús: —És cert, vosaltres beureu el meu calze» (*Mt 20, 22-23*). Aquesta conversa té lloc mentre puguen cap a Jerusalem. Jesús sap què passarà a la ciutat santa al cap d'uns dies. Ho acabava d'anunciar als seus apòstols una mica abans: el Fill de l'home «serà entregat», «el condemnaran a mort i l'entregaran als pagans, que es burlaran d'ell, l'assotaran i el crucificaran» (*Mt 20, 18-19*).

És el tercer i darrer anunci de la Passió. Els deixebles, espantats, s'inquieten: no entenen o potser no volen entendre gaire sobre incomprendions i dificultats. No els cap al cap que al regnat de què parla el Mestre s'hi arribi per la derrota. I també avui seguim necessitant una conversió per comprendre els

camins del Senyor. La Quaresma renova aquesta oportunitat: ens convida a transformar la nostra manera d'entendre Jesús, la nostra manera de veure el món i els valors que regeixen les relacions, per mirar amb els seus ulls redemptors.

La imatge del calze evoca el dolor i la mort (cf. *Mt* 26, 39). «Beure el seu calze» és participar en la seva passió per la salvació del món, suportant els patiments. ¿Hi ha un servei més gran per introduir-nos al capdamunt del seu Regne? A l'Eucaristia renovem aquest camí que ens porta a dalt de tot de l'amor de Déu i al servei de les persones. Mengem Crist, el Pa partit que ha vessat la seva sang per tots. Maria va recórrer el camí a la creu al costat del seu Jesús i, durant aquesta Quaresma, ens acompanya com una bona mare que vol aconseguir el millor per als seus fills.

[1] Benet XVI, *Deus caritas est*, n. 35.

[2] Francesc, Homilia, 20-IX-2015.

[3] Sant Joan Pau II, Missatge, 11-V-2003.

[4] Francesc, Àngelus, 21-X-2018.

[5] Sant Josepmaria, *Cartes* 36, núm. 5.

[6] Benet XVI, Missatge per a la Quaresma 2012.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-dimecres-de-la-segona-setmana-de-quaresma/> (01/04/2026)